

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Rychlého, v právní věci žalobce: **R. T.**, zast. JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j. MV-125429-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2018, č. j. 11 A 180/2016 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalované. Napadeným rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 7. 2014, č. j. OAM-8371-29/TP-2012 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) a podle § 50 odst. 1 písm. b) a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovila stěžovateli lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění stěžovatele z výkonu trestu odnětí svobody. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o zrušení trvalého pobytu stěžovatele a byl mu udělen výjezdní příkaz.

[2] Správní orgány v napadených rozhodnutích vycházely z § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

[3] Závěry žalovaného o tom, že stěžovatel prodával drogy, a to opakovaně, jsou opodstatněné a zcela v souladu s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 9. 12. 2013, sp. zn. 25 T 107/2013, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 7 To 26/2014. Pod body II/2 a 3 zde soudy popisují jednání stěžovatele – prodej pervitinu, za který ve zde uvedených případech utržil 55 000 Kč. Za toto jednání, které bylo kvalifikováno jako přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku byl stěžovatel pravomocně odsouzen.

[4] Jestliže bylo prokázáno, že stěžovatel prodával drogy, nelze dospět k jinému závěru, než že byl drogovým dealerem. Z citovaného trestního rozsudku pak jednoznačně vyplývá, že stěžovatel drogy prodával za peníze, a závěr žalovaného, že si touto trestnou činností opatřoval prostředky k obživě, byl jediný, který bylo možné na základě těchto zjištění učinit. Stěžovatel navíc ani v podané žalobě neuvedl žádné tvrzení, kterým by tento závěr žalovaného vyvrátil.

[5] Vzhledem k charakteru a rozsahu trestné činnosti měl městský soud za nezpochybnitelné, že trestná činnost závažným způsobem narušila veřejný pořádek a zákonem chráněné zájmy. Tento závěr městský soud vyvozuje z objektu trestné činnosti, které se stěžovatel dopustil, a především z faktu, že jeho jednání bylo úmyslné a trvající. K povaze drogové trestné činnosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017 - 45, kde konstatoval, že prodej pervitinu představuje narušení veřejného pořádku závažným způsobem.

[6] Správní orgány posoudily otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu ve vztahu k rodinnému životu stěžovatele dostatečně. Z žalobou napadených rozhodnutí je patrné, že zohlednily existenci určitých vazeb stěžovatele k synovi R., avšak zdůraznily, že stěžovatel nejevil dříve o syna velký zájem, když navíc jako otec je v jeho rodném listu od roku 2014 zapsán pan J. B.(současný partner jeho bývalé manželky), a tvrzení o silném citovém poutu mezi stěžovatelem a jeho synem, tak jak je tvrdí v čestném prohlášení paní P., proto i s ohledem na další okolnosti vyhodnotily jako účelové. Jistou existující vazbu tedy správní orgány připustily, nicméně zdůraznily, že dopad do vytvořených vazeb není nepřiměřený, když stěžovateli navíc nebyl zakázán další pobyt na území a bylo mu pouze odebráno nejvyšší možné pobytové oprávnění, které může cizinec v České republice získat. Takové rozhodnutí podle prvostupňového orgánu a žalovaného proto ve vztahu k jeho rodinným vazbám není nepřiměřené.

[7] Soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017 - 31, a ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, ze kterých vyplývá závěr, že ani v případě, že účastník řízení má s rodinou fungující vztahy, nelze považovat vydané rozhodnutí za nepřiměřené, mj. v kontextu toho, že si zásah do svého soukromého a rodinného života přivodil sám svým protizákonným jednáním, za které byl pravomocně

odsouzen. I kdyby tedy měl stěžovatel na území ČR fungující vztah se synem, o čemž se snaží správní orgány přesvědčit, neznamenalo by to automaticky, že by mu z tohoto důvodu nemohl být trvalý pobyt zrušen.

[8] Důkaz výslechem paní M. P., matky R. P., soud neprovedl. Cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správního orgánu. Soud pouze přezkoumává úkony provedené správním orgánem v rámci správního řízení a je patrné, že stěžovatel nepochybně mohl bez omezení navrhnout provedení tohoto důkazu již ve správním řízení. Jak vyplývá též z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 10 As 24/2015, „*správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy*."

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[9] Stěžovatel brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností dle 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V její podstatné části podrobně rekapituluje dosavadní průběh řízení před správními orgány i městským soudem.

[10] Namítá, že skutková zjištění správního orgánu nemají oporu ve spisovém materiálu. Zásadním důvodem pro naplnění závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je drogová trestná činnost stěžovatele, tj. distribuce pervitinu, za kterou byl pravomocně odsouzen. Pravomocné odsouzení je nezpochybnitelným faktem, nicméně nelze z něho učinit skutkový závěr, že stěžovatel je drogovým dealerem. Za drogového dealera je totiž třeba považovat osobu, která profesionálně nebo poloprofesionálně provádí distribuci drog jako výdělečnou činnost. Ve skupině uživatelů, jimž drogy opatřuje, zaujímá dealer zpravidla vysokou pozici. Úvahu soudu, dle které je stěžovatel drogový dealer, protože bylo prokázáno, že stěžovatel prodával drogy, považuje za nepřezkoumatelnou.

[11] Namítá, že má se svým biologickým synem silné citové pouto. Za zjevnou nepravdu považuje tvrzení soudu, že byl v řízení před správními orgány pasivní. V rámci odvolacího řízení předložil čestné prohlášení své bývalé manželky a v rámci jeho doplnění uvedl, že je třeba u matky nezletilého ověřit, zda mezi účastníkem a synem toto pouto existuje. Soud měl tedy matku nezletilého vyslechnout nebo rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť ten se nevyrovnal s tímto důkazním návrhem. Rodinné vazby má stěžovatel i ke svým rodičům, kteří žijí v České republice. Přetrhání těchto vztahů nebo jejich zkomplikování může vést ve svém výsledku k tomu, že se o rodiče, jejichž zdravotní stav není nejlepší, nebude mít kdo starat.

[12] Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

[13] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Ztotožnil se s napadeným rozsudkem a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejprve se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[16] Veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí městského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Při posuzování důvodu, pro který byl stěžovateli zrušen trvalý pobyt, vycházel soud z rozsudků trestních soudů založených ve správním spisu (rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 7 To 26/2014, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 25 T 107/2013). Trestní soudy na základě skutkových zjištění a provedeného dokazování dospěly k jednoznačnému závěru, že stěžovatel drogy prodával za peníze, a proto městský soud v projednávané věci konstatoval, že „[j]*estliže bylo prokázáno, že stěžovatel prodával drogy, nelze dospět k jinému závěru, než, že žalobce byl drogovým dealerem*“. Na této úvaze neshledává Nejvyšší správní soud žádné nedostatky, naprosto ji rozumí. Městský soud užil slovní spojení dealer v jeho obecném smyslu, tj. „prodejce“. Předmětem sporu rozhodně nebylo postavení stěžovatele ve skupině uživatelů drog, ale posouzení, zda protiprávní jednání, kterých se dopustil, odůvodňují aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. O „dealerské síti obžalovaného“ a jejím rozšiřování o další zákazníky se výslovně hovoří v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 25 T 107/2013.

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že městský soud pochybil, odůvodnil-li neprovedení navrhovaného důkazu pasivitou stěžovatele v průběhu správního řízení. Citace z rozsudku sp. zn. 10 As 24/2015 je navíc zavádějící, neboť se nejedná o rozhodovací důvody, ale o závěry původní judikatury, které byly překonány rozhodnutím rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71. Ze správního spisu soud ověřil, že stěžovatel k odvolání přiložil čestné prohlášení své bývalé manželky o silném citovém poutu mezi ním a jeho synem. Uvedené prohlášení nepominuly ani správní orgány, ani městský soud (viz str. 5 napadeného rozsudku). Z doplnění odvolání ze dne 2. 9. 2016 soud dále ověřil, že stěžovatel na podporu svého tvrzení o faktickém vztahu otce a syna požadoval vyslechnutí bývalé manželky. Pochybení městského soudu, který tuto skutečnost pominul a zcela nesprávně odůvodnil neprovedení výslechu bývalé manželky pasivitou stěžovatele, však nemá samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[18] Stěžovatel totiž pomíjí fakt, že správní orgány a městský soud jeho tvrzenou vazbu na syna reflektovaly. Žalovaná na straně 7 svého rozhodnutí uvedla, že k tvrzením a důkazům v odvolání přihlédla a určitou vazbu stěžovatele na syna zohlednila, byť

prohlášení bývalé manželky nevyznívá příliš věrohodně, a žalovaná je považuje za účelové. Bývalá manželka totiž při pobytové kontrole dne 10. 12. 2014 policistům sdělila, že stěžovatel navštěvoval syna zcela ojediněle, vždy jej vzal pouze do *McDonaldu* na 1 až 2 hodiny. Není tedy pravdou, že se žalovaná s navrhovaným důkazem nevypořádala a městský soud měl buď provést výslech manželky, nebo pro tuto vadu napadené rozhodnutí zrušit.

[19] Stěžovatel zcela pomíjí závěry, ke kterým žalovaná a městský soud při posuzování jeho rodinných vazeb na území České republiky dospěly. Ty totiž vycházely z nesporné skutečnosti, že stěžovateli nebyl zákaz pobytu na území vysloven, přičemž k návštěvám syna může využít i nižších pobytových oprávnění. Zrušením trvalého pobytu sice dochází k odebrání nejvyššího pobytového statusu, jeho důsledkem však není vystavění nepřekonatelné bariéry mezi stěžovatelem a jeho rodinnými příslušníky. Městský soud výslovně uvedl, že i kdyby stěžovatel měl na území ČR fungující vztah se synem, o čemž se snaží správní orgány přesvědčit, neznamenalo by to automaticky nemožnost jeho trvalý pobyt zrušit. V této souvislosti zcela správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, který se týká obdobné věci – zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy –, a v němž se uvádí, že „[s]*těžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.*“

[20] Na výše uvedených závěrech by výslech bývalé manželky stěžovatele nemohl nic změnit. Vazbu stěžovatele na syna totiž všechny orgány reflektovaly, nicméně, vzhledem k jím spáchané závažné a úmyslné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku, v důsledku čehož byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ostatně jak žalovaná správně zdůraznila, omezení na osobní svobodě v délce 30 měsíců, ke kterému byl stěžovatel odsouzen, jeho rodinný a soukromý život narušilo větší měrou než zrušení trvalého pobytu.

[21] Kasační tvrzení o neuspokojivém zdravotním stavu rodičů je jednak ničím nepodložené a zejména nebylo uplatněno v řízení před městským soudem. V žalobě stěžovatel ve vztahu ke svým rodičům pouze konstatoval, že oba žijí na území ČR. Tato skutečnost však sama o sobě nepřiměřenost dopadů rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života stěžovatele nezpůsobuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[23] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná měla ve věci plný úspěch, proto by jí soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., měl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jí žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu